

G E H E I M

ZITTING COMMISSIES VVI-TRANSPORT/WVV OVER PANHONLIBCO-BOYCOT.

Op 9 en 10 december 1958 vond te Praag een gecombineerde zitting plaats van de technische commissies voor zeelieden en voor havenarbeiders en binnenvaart, secties van de VVI-Transport/WVV (Vakverenigingsinternationale voor arbeiders in de transport- en havenbedrijven, aangesloten bij het Wereld Vak Verbond).

Ter zitting waren aanwezig vertegenwoordigers uit Nederland (D. KLEINSMA, J.F. BLANKENZEE en F. MEIS), Frankrijk (Henry GASTON en Pierre GUINARD), Polen (SKIBA), de DDR (FOX), Oostenrijk (Hans SPAT), zomede drie VVI-secretariatsleden (voorzitter A. DROUARD, algemeen-secretaris R. AVILA en secretaris PAVLICUTCHENKO). Commissieleden uit de Sowjet-Unie, Griekenland en Italië hadden bericht van verhindering gezonden.

Het belangrijkste punt van bespreking was de behandeling van vraagstukken rondom de boycot-actie van schepen, varende onder goedkope vlag (de zogenaamde Panhonlibco-schepen) door de ITF/IVVV (Internationale Transport Federatie, aangesloten bij het Internationaal Verbond van Vrije Vakverenigingen).

Reeds in november 1958 - dus vóór het begin van de actie - had de "oude" EVC schriftelijk aan de VVI verzocht om een te volgen gedragslijn in de ITF-boycot.

Hoewel de VVI toen nog geen standpunt had geformeerd, bleken haar secretariatsleden - althans persoonlijk - tegenstander te zijn van de boycot-actie. Het VVI-secretariaat liet niettemin de aangesloten landelijke organisaties vrij om - afgestemd op de plaatselijke omstandigheden - zelf te beslissen de actie al dan niet te steunen.

Op de Praagse zitting verklaarden de afgevaardigden van de "oude" EVC (BLANKENZEE en KLEINSMA), dat hun organisatie aan de boycot-actie tegen Panhonlibco-schepen had willen meewerken. Zij noemden het advies van het VVI-secretariaat inzake het zelfbeslissingsrecht van de aangesloten bonden over al dan niet deelname aan de actie bijzonder halfslachtig.

G E H E I M

G E H E I M

De EVC-1958-hoofdbestuurder F. MEIS meldde, dat de EVC-1958 eveneens voor een boycot was geweest, evenwel onder voorwaarde, dat daaraan een actie voor loonsverhoging van de havenarbeiders zou worden gekoppeld.

De Sowjet-Russische bond had schriftelijk laten weten tegen steun van de boycot-actie te zijn. De Griekse vakbond daarentegen had geschreven zich geheel achter de actie te plaatsen, omdat een zeer groot aantal Griekse zeelieden onder slechte arbeidsvoorwaarden op de bewuste schepen vaart.

Tenslotte werd vastgesteld, dat de ITF met haar actie (van 1-4 december 1958) een werkelijke actie van de betrokken zeelieden voor betere loon- en arbeidsvoorwaarden wilde ontlopen en in feite de belangen van een aantal grote reders had gediend.

Niettemin verklaarde de VVI-voorzitter DROUARD dat degenen, die deze actie hadden ondersteund, geenszins knechten of handlangers van het "Amerikaanse Imperialisme" mochten worden genoemd.

Algemeen-secretaris R. AVILA viel daarin DROUARD bij. Hij waarschuwde de organisaties, die de actie hadden gesteund en die dit wellicht hadden gedaan om de eenheid van actie te bevorderen niet te veel concessies te doen om deze eenheid tot stand te brengen.

Hiermede verloochende AVILA in wezen het sinds jaar en dag gevolgde standpunt van het WVV en aanverwante organisaties om tot elke prijs de eenheid van actie te verwezenlijken.

Deze manoeuvre was voor het verbondsbestuur van de "oude" EVC aanleiding, na terugkeer van zijn beide vertegenwoordigers uit Praag, een brief aan de VVI te zenden. Hierin sprak het er zijn afkeuring over uit om ten aanzien van de Panhonlibco-affaire slechts tot samenwerking met anderen over te gaan, indien die anderen bereid zijn de VVI-gedraglijn te volgen. Met dit standpunt heeft de VVI een belangrijke troef uit handen gegeven. De ITF zal nu immers, aldus de brief, in de toekomst niet gauw ingaan op een verzoek van VVI-zijde om gezamenlijk een actie op

G E H E I M

touw te zetten tot verbetering van loon- en arbeidsvoorwaarden der zeelieden. Het EVC-verbondsbestuur blijft van oordeel dat deelname aan de boycot-actie zonder meer het enige juiste standpunt zou zijn geweest en zou het betreuren, indien de VVI-leiding in de een of andere vorm een veroordeling zou uitspreken over die nationale bonden, die de actie daadwerkelijk hadden gesteund.

Het verbondsbestuur suggereert tenslotte in zijn brief, dat de VVI de gehele kwestie nogmaals in eigen kring met het WVV-secretariaat bespreekt, vooral omdat het naar zijn mening niet denkbeeldig is, dat de ITF andermaal tot een dergelijke actie zal overgaan.

Een ander punt van de agenda vermeldde "de omvang van de crisisverschijnselen in de havens en de consequenties daarvan voor de havenarbeiders". Kennelijk was de VVI-leiding van mening, dat de situatie in de West-Europese havens van een zodanige aard was dat zij daarop haar agitatie zou kunnen richten.

Aan de hand van de hierover gevoerde discussies moest AVILA echter vaststellen, dat er momenteel geen sprake is van een ernstige crisis in de havens. Hij steunde een voorstel van de Oost-Duitse vertegenwoordiger FOX om een conferentie van havenarbeiders uit de NAVO-landen te organiseren teneinde de mogelijkheden te onderzoeken voor een gemeenschappelijke actie.

4 februari 1959

G E H E I M